

Table with publication details: 25.52x31.87, 1, 46, עמוד, יתד נאמן - יתד השבוע, 05.09.2014, 44146953-6, אלינור ליבוביץ', עורכת דין, 15750

1 עמוד

בכל רגע נתון ישנם אנשים חפים מפשע, שאיש אינו מאמין להם והם היחידים שיודעים שנעשה להם עוול

אותתחיים / חיים ולדר

המחשבה על כך שגם בעבר וגם בדגעים אלה ובכל רגע נתון, היו וישנם אנשים חפים מפשע, כוודים בדיעה שהם כאלה, שאיש אינו מאמין להם והם היחידים שיודעים שנעשה להם עוול, אינה נותנת לי מנוחה.

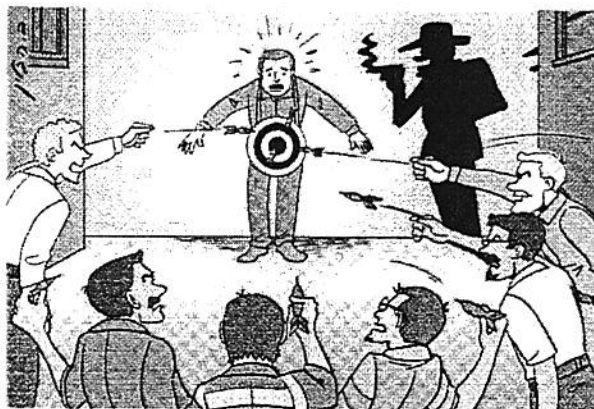
הידיעה על כך, שבכל יום כמעט ישנם אנשים שמוטלים עליהם עונשים, קנסות, מאסר ואפילו השחרת פנים על מה שאין בהם, חייבת להיות בשיקול דעתם של בני אדם.

כמו רבים, התוודעתי בילדותי ל"פרשת דרייפוס", אך כבר אז לא השבתי על "הפרשה" אלא על האדם שמאחוריה. אלפרד דרייפוס.

בשנת 1984 חשף המודיעין של הצבא הצרפתי איגרת שנשלחה אל השגרירות הגרמנית בפרנק ובה פירוט של מסמכים צבאיים הסורים צרפתיים. אלפרד דרייפוס, שהיה היהודי היחיד ששירת במטה הכללי, נחשד בשליחתה והועמד לדין. במשפט, שנערך ברלזיים סגורות, הציגה ההגנה ראיות מזויפות אשר לא הותר להגנה לעיין בהן. הפסק הדין נקבע כי הוא אשם בבגידה. דרייפוס נדון למאסר עולם באי כו כלא נפוליאון ודרגותיו הצבאיות נשללו ממנו.

אני מאמין שאם היו שואלים את דרייפוס מה היה הדבר הכי טראומטי שהווה, הוא היה מצביע על הטקס הפומבי המשפיל שנערך ב-1895. דרייפוס עמד לבדו כאשר קצין בכיר בצבא הצרפתי קרע ממנו את דרגותיו ושבר את הרכו, לאחר מכן עמד מול אספסוף שצחק עליו וביזה אותו והשליך עליו הפצעים. ובתוכו ידע כי אינו אשם כלל במה שמאשימים אותו.

חשד שווא

תחילה פעל למענו רק אחיו, מתיה דרייפוס. כשנוכח לדעת שאחיו נשכח מהזיכרון ואיש אינו מתעניין בו, עשה מתיה מעשה נועז ששווה מאמר בפני עצמו. הוא פרסם ידיעה כוזב בעיתונות כאילו

דרייפוס נמלט מאי השדים. הפרסום אומנם גרם להתחרת הנאי כליאתו, אבל השיג את המטרה: הוא החזיר את הפרשה לסדר היום הציבורי. כמה אנשים בעלי השפעה החלו לחקור את העניין ומהר מאד גילו כי האיגרת כתובה בכתב ידו של קצין אחר בשם פרדיננד אסטרואזי. אך הניסיון לכרז את האמת נתקל בהתנגדות קצינים בכירים בצבא, שגם בצעו זיופי ראיות נוספים (פרשת הרפז, זוכרים...?) הציבור הצרפתי נחלק לשני מחנות יריבים. מתנה ה"רדיוזיה" נחמך על ידי סופרים ואנשי רוח שדרשו עריכת משפט חוזר ועשיית עדק עם דרייפוס. מולם ניצבו המתנגדים לעריכת משפט חוזר, ובכללם קציני צבא, לאומנים ואנטישמים.

מי שלמעשה הכריע את הכף בפרשה היה הסופר אמיל זולא שפרסם ב-13 בינואר 1898, מכתב גלוי תחת הכותרת "אני מאשים" ובו האשים את ראשי הצבא בעוונות הדין ובהגנה על המרגל האמיתי בפרשת דרייפוס. זולא נתבע לדין על הוצאת דיבה נגד הצבא והרפובליקה, נמצא אשם ונדון לשנת מאסר ולקנס כספי. זולא נמלט לאנגליה והפך את פרשת דרייפוס לפרשייה כלל עולמית.

לאחר שהתגלו הוכחות ברורות שאינן נתונות לערעור על תפוחו, התקיים ב-8 באוגוסט 1899 משפטו החוזר של דרייפוס בעיר. דרייפוס, שמצבו הפיזי והנפשי היה קשה לנוכח הנאי מאסרו הקשים, נמצא אשם בשנית (!) ברוב של המישה שופטים כנגד שניים ונידון ל-10 שנות מאסר בלבד בשל "נסיבות מקלות". הידיעה על הוצאות המשפט גרמה לגינוייה הפומבי של צרפת על ידי הקהילה הבינלאומית שהאמינה בחפותו של דרייפוס והביאה לכך שעשרה ימים לאחר פסק הדין המביש הוא קיבל תנייה מהנשיא אמיל לובה ושחרר ממאסרו. מאבקו הפרטי של דרייפוס נמשך. ב-1904 הוגש ערעור על פסק הדין, נערכה הקידה החדשה, וב-1906 זיכה אותו בית המשפט מכל אשמה. שמו טהור והוא הותר לצבא בדרגת רב סרן שהיה מגיע אליה במסלול שירותו הרגיל. בנוסף זכה לאות לגיון הכבוד לעיני המון שהרעי לו.

בדרך כלל, כשאתה שומע על אי צדק, זה קורה כאשר הוא מתגלה, מה שנותן לכל הסיפור סיום שמח. החשבו כעת כמה סיפורים כאלה אינם מסתיימים כך, ויתבינו כמה אנשים חיו וחיים את חייהם בתחושה הנוראה של "חושדים בו ואין בו".

לפני כשנה נעצרו הורים לתאומים בני שלושה הודשים כחשד להתעללות בילדיהם. זאת לאחר שהילדים הובאו על ידם לבית החולים כשהם סובלים מחבלות בגפיים, בצלעות ובכל חלקי הגוף. אנשי הצוות הרפואי חשדו כי התאומים נפלו קורבן להתעללות ופנו למשטרה.

מה שקרה לאחר מכן היה מסע דריפה והשפלה כלפי ההורים. כותרות רוב העיתונים (למעט העיתונים החרדיים כמובן) עסקו בדיווח עקני וסנסציוני של המקרה, כותרות ענק, תמונות מטושטשות של ההורים, רמזים על זהותם ובעיקר השפלה פומבית שלהם והצגתם כחיות אדם. "חשד: טלטול קטלני" ועקה כותרת אחת "איך הורים יכולים?" ועקה כותרת שניה.

בתקשורת האלקטרונית התנהל ציד אדם של ממש. שמוניהם כמובן פורסמו ולעמך ניתנה הוכחה ליידות אבנים מילוליות כלפי הוגז, וכשנותנים לאספסוף להתפרע, הסמוך עליו שתוא יעשה על הצד הרע ביותר.

להלן חלק מהתגובות, כאלה שאיכשהו ניתן לפרסם: "אני מאחלת להורים האלו שיקבלו שיתוק בדיים"

"כמה שהם מסכנים הילדים האלה שגם אין להם הורים ביולוגיים נורמלים וגם אם יימסרו לאימון זה לא מבטיח להם חיים דבש" "לא לשחרר את ההורים" "הולכי נפש חיות רעות"

"צריך להוציא אותם להורג" "אני מאחל לכם 'הורים' שהסבלו כל ימי חייהם סבל איטי ומכאוב, הולכי נפש, ממש גבורה להתעלל ביעוורים הסרי ישע שאתם אמורים לשמש למשענת מפקח ומלאת הוכ" כאמור, אלה רק תגובות ספורות מתוך אלפים!!! שאותן לא ניתן לפרסם בעיתון מכובד. תבינו תחת איזו התקפה חיו זוג ההורים הללו, נמש כמו בימי הביניים שאנשים היו נגררים לכיכר השוק ונסקלים כי מישהו היה אומר עליהם משהו.

ההורים נעצרו למשך כמה ימים ולאחר מכן שוחררו למעצר בית והילדים נלקחו מהם למשפחות אומנה. הם פוטרו מעבודותיהם כי מי יעסיק מפלצות כאלה, ורוכ קרוביהם, ידידיהם ומכריהם התרחקו מהם. אלה ששמרו על קשר עשו זאת בתערובת של "כבודו וחשדה" כמו מתוך חובה בלתי נעימה.

קשה לחשוב איך ניתן לשרוד מול פגיעה נוראה ורב מערכתית כזו כשילדיך נלקחים מך ויאתם חירותך, שמך הטוב, עבודתך ידיך וקרוביך. לקה להורים זמן עד שאורו כוחות והחלו להילחם על החזרת ילדיהם שנלקחו למשפחות אומנה כשבינתיים מוגש נגדם כתב אישום המור על התעללות.

השבוע, לאחרונה, לאחר מאבק מושפטי ארוך ומייגע, אותו ניהלה בשמם עו"ד אלינור ליבוביץ, התגלה כי הילדים סבלו ממחלת עצמות נדירה, גנטית-קלינית של עצמות פריכות ושכירות ומה שגרם לשברים בכל חלקי גופם היתה דווקא האהבה והמסירות של בני הוגז שכלל לא חלמו שילדיהם סובלים ממחלה כזו, הם חיבקו אותם יום ולילה והתינוקות בנו ובשל כך עשו את הדבר הטבעי ביותר שהורים אוהבים ומסורים עושים - פנו לבית חולים. ומה שהם קיבלו בתמורה, את זה כבר קראתם. מעצר, משפט שדה אכזרי, הוצאת הילדים מרשותם. מיטורין מעברהם, התרחקות ידידיהם וקרוביהם ואובדן שמם הטוב. השבוע יצא הצדק לאור. ההורים קיבלו את הילדים שלהם לרשותם, וכעת הם פותחים במסע ארוך לשיקום שמם, הקריירה שלהם והזרה לחיק החברה, שתאמינו או לא, עדיין לא בטוח שתקבל אותם, וגם אם כן, איזה טעם יש לחזור לחבר שחשד בך והתרחק ממך? ובולנו יודעים מה היה קורה אם ההורים הללו לא היו אנשי היי טק מתל אביב, ולא בעלי אפשרויות כלכליות לצאת למאבק הובק עולם להוכחת צדקתם.

בעולם שלנו יש כמויות של אי צדק, אך מאז ומעולם לבי יצא אל אנשים שנחשדו בדברים על לא עוול בכפם. אם זה בדברים לכאורה פעוטים כמו ילדים ונערים שנחשדים בגניבות או בדברים שנעשו על ידי אהרים, והחשד נפל עליהם אם מודון או בשגנה, ובעיקר לאנשים שנכלאו בבית סוהר לשיים ארוכות, ורק לאחר תקופה ארוכה יצא צדקם לאור. והמור יותר, כאלה שנפטרו בשברון לב וצדקם יצא לאור רק אחרי מותם.